

Det, der bestaar.

For Guds Ord bestaar endelig (19. 49, 8).

En troværdig Tale.

Den Tale er troværdig og al Modtagelse værd, at Kristus Jesus kom til Verden at frelse Syndere. 1 Tim. 1, 15.

Den Tale, at Kristus Jesus kom til Verden at frelse Syndere, passer paa al sand Forkyndelse af Guds Evangelium.

Man tager hvilket Afstnit af det glade Budskab om Jesu Liv og Gerning henede paa Jord, man vil — det er i Virkeligheden en Tale om Frelse for Syndere.

Det ses saa let, naar Jesus siger til Synderinden, der knæler ved hans Fod: „Dine Synder ere dig forladte!“ „Din Tro har frelst dig, gaa bort med Fred!“

Eller til den vækbrudne: „Søn! vær frimodig, dine Synder forlades dig“ og senere: „Staa op, og tag din Seng, og gaa til dit Hus!“

Ja, i disse og lignende Tilfælde ses det saa let at Jesus er kommen til Verden for at frelse Syndere — den første frelste fra sin Synd, den anden siges fra sin og tillige fra sit Legems Skrobellighed.

Men selv ogsaa, naar Jesus i Efs. raaber Ve over Fariseerne (Matth. 23 Kap.), forhaar man, at hans Haand er udraaft imod dem til Frelse.

Lad os lige i Forbigaaende bemærke, at det burde sikkert efter Pauli Mening kunne mærkes gennem enhver Prædiken, enhver Forkyndelse af Evangeliet, at Jesu Haand er udraaft til Frelse.

Nu siger Apostelen om denne Tale, at den er „troværdig“, altsaa værd at tro.

Han holder Talem, at Kristus Jesus kom til Verden for at „frelse Syndere“ — eller som det hedder efter den gamle Oversættelse „gøre Syndere salige“ — for at være absolut sand, tilforladelig.

Men lad os tage det andet Udtryk med med det samme — den Tale er „al Modtagelse værd“.

Det sidste følger ikke absolut af det første.

Sæt, at Talem var nok saa sand, men at eet af to var Tilfældet — enten havde denne Tale ingen Betædning for Mennesker, eller Kristus Jesus ikke var i Stand til at udrette hvad han var kommen for.

I hvilket af disse Tilfælde var Talem ikke Modtagelse værd?

Men netop fordi vi Mennesker er Syndere og saa faare behøver Frelse, og fordi Jesus, som en heromt dansk Forfatter har sagt, ikke er en Markstrifter, men Mand for at give, hvad han indbyder til, derfor er Talem om, at han er kommen for at frelse Syndere, værd at tage imod.

Naar Jesus indbyder: „Kommer hid til mig alle, som lide Mje og ere behævede, og jeg vil give eder Hvile“, saa er han baade vilig og i Stand til at give, hvad han indbyder til.

Lad os mærke os, at her kan det oantro Menneske slet ikke tale med.

Paulus har i første Række Ret til at tale med i den Sag. Han lægger nemlig til: „blandt hvilke jeg er den største“ (ordret „den største“).

Paulus har oplevet, hvad han taler og skriver om. Han var en stor Synder, og han var i denne sin Tilstand urelst og usalig.

Men ved at tage imod Talem, at Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere, er han bleven et lykkelig, livsglad Menneske.

At Kristus Jesus kom til Verden for at frelse Syndere, det er den „sæde Kraad“ i al sand Evangelie-Forkyndelse.

Men hvorledes bevises denne Tales Sandhed, Troværdighed og Betædning?

Ikke derved, at alle Syndere er bleven frelst eller bliver frelst.

Men derved, at alle Syndere, som søger sig behøvet af deres Synd, uslykkelige, og som griber Jesu frelsende Haand, at de bliver frelst.

Og det er det, vi her har et

vidnesbyrd om, ved Siden af selve den troværdige Tale, at de, som satte Vid til den, de fandt den at være sand.

De fandt, at den Tale var netop noget, der passede for deres Tilfælde, et Lægemiddel mod deres Sygdom.

Men der saa er nogen, der søgte Kristus Jesus i sin Syndensid om Frelse og blev skuffet? Vi har ingen hørt om.

Eller nogen, som han søgte og tilfød sin Frelse, og som tog imod den, men blev skuffet? Altså ingen.

Og de, der har troet og taget imod, de er som sagt de eneste, der har Ret til at tale med, ellers hvis Ord har Betædning her.

Har saa du troet og taget imod, saa du med Paulus — og Misskoner efter ham — kan været et Vidne for at den ovennævnte Tale er troværdig og værd at tage imod?

Los Angeles, Cal.

Bejret her er jo altid godt, det har man endelig opdaget i Stien. Saa slyr man hertil fra Heden om Sommeren og fra Stormene og Kulden om Vinteren og fryder sig, ja tilegner sig nye Kræfter og Gælbred ved de kolige Stillehaavvinder, der daglige Solskin og den lette Luft. Dette Vejr har gjort og vil gøre meget for — og Californien.

I Sommer har der været gjort fjerre Forretning end nogen Stude, og det mener noget. Det mener, at Folk bliver ved at strømme herud, og at det er ikke altsammen her i Bejret, naar man taler om S. A. som en Millionby om 10 a 15 Mar.

Der trænges til en Ting her i Syd Californien. Det er Vand — for Irrigation; thi det Land, der ikke kan overvædes er ikke meget værd for Landmanden, og det falder ikke Sne nok i Bjergene for Vandhjulene. Men nu har Mr. S. E. Huntington, en af vore progressive Millionærer fundet en Plan til at afhjælpe denne Mangel.

Det er „Pumping plants“, drevet ved Elektricitet. Der er nemlig Vand nok i Jorden og nær nok Overfladen til Overrisling, men at pumpe det ud ved Gasolinraft er for kostbart. Nu er der dannet et Kompagni med en Kapital af 40 Millioner, der vil skaffe Elektricitet til baade Vær og Farme, ja nu vil der flyde Vandstrømme paa det tørreste Land, og Vestanden vil blomstre, og der vil blive dagligt Brød til Tusinder flere i og omkring Los Angeles.

Men medens Indhøstningen af de jordfrie Rigdomme gaar for sig, skulde vi høre ind i Guds Rige, hvad der er mere værd end al Jordens Rigdomme — Sjælene.

Hvad vi trænger til i denne store vigtige Gerning mere end noget andet, det er en Kirke. En Kirke nær Midten af Millionbyen, hvis vi faar den Ejendom, vi er i Sandhed om. Den vil om 10 Mar være værd fra 5 til 10 Gange, hvad den koster nu. Men vi magter det ikke selv, vi har gjort, hvad vi har kunnet til Begyndelse; og enkelte har sagt, at de vil forsøge at gøre mere.

Men opgaven er os for stor. Skal vor Mission her lykkes, saa maa vi have nogen Hjælp til en lille Kirke, der vil blive bygget iaaledes, at den kan udvide, efter som Kræfterne fordrer.

En Kirke nu vil ogsaa hjælpe os fremad til at Menigheden kan holde sin egen Præst, hvis vi kan bygge uden mere Gælds, end hvad Byggeskøden koster.

Men en Kirke er en Livs nødvendighed for vor Mission. Tænk kun at kunne saa Lokale til om Søndagen. Ungdomsmøder og andre Møder maa holdes i Gulene, sjældent mislevdt i den store By, hvor nykomne ikke kan finde os. Tror I ikke, det er svært at arbejde under saadanne Raar? Nu, vi klager ikke, men Venner, vi maa have Hjælp.

Japanmissionen fik en Kirke, det er godt og velbesigtet. Er vore Landsmand os ikke lige saa nær som Japanerne? Mange af dem kommer her lige og hjælpsøse. Maafe du, dine Børn eller Venner selv kunde saa Brug for Kirken en Gang. En Mand, som var Medlem af min Menighed for 23 Mar siden, gav mig \$25 forleden. En anden Mand, som i Kirkebladet læste om Los

Angelesmissionen og Nøden her, sendte mig \$5. Han skriver: „Jeg sidder med 9 moderløse Børn.“ Og du, kære Ven, som læser dette, du vil sikkert have Glæde og Velsignelse af at hjælpe den forenede Kirkes Mission her til et Kirkehjem.

A. Andersen med Familie har indmeldt sig i Menigheden. Vi arbejder nu med Plan til Kirke. Alt gaar sin rolige Gang. Sæls med Guds Fred.

J. Johnson, 1623 E 23. St.

Bajunen skal give en ren Lyd.

Af Otto Møller, („Danst Kirketidende“).

II.

Det maa jo da være en pinlig Stilling at skulle staa og sige noget i Kirken, som man ikke tror, og ikke vil eller kan eller turde sige, hvad man tror. En Rationalist kan jo ikke paa arlig Maade fremføre den gamle Trosbenedelses Ord: „Bødt af Jomfru Maria, optatanden og himmelfaren“. Der er jo vist over 20 af vore Søndagsvangelier, som han ikke kan oplæse, uden at han maa sige til sig selv: Det er Digt og Fabel. Men en saadan Stilling er jo forfærdelig pinlig for et ellers redeligt Menneske, og hans Menighed burde forhjælpe til at faa ham derud end nogen forst at tage Brødet ud af hans Mund ved at saa ham afst. Og det kan ske ved, at de hjælper til at stifte Balm-menighed.

Men Pontoppidan tager nu dette med Mistanke og Spørgsmaal til Arboe-Rasmussen paa en helt anden Maade. Han mener, at A. A. vist ikke kan svare paa det Spørgsmaal, som hans Bisshop foregives at have stillet til ham, fordi han ikke skal kunne vide, hvad det er, der spørges om. Han kan nemlig ikke vide, om ikke Bisshoppen har den „kraske Forestilling om Herrens Opstandelse, at deraf følger, at den Grav, hvori hans Legeme blev lagt, fandtes tom efter Opstandelsen, og at Herren kom til Disciplene i dette samme Legeme, ligeom han da ogsaa er steget ind i Himmelen og sidder ved Guds højre Haand i dette samme Legeme, som de „gennemstungne“. Denne mere kraske Opfattelse mener Pontoppidan, at A. A. sandsynligvis hverken deler eller anler for at være identisk med Menighedens Tro.“

Det er vist sandt nok, at A. A. ikke deler denne Tro, og det synes jo lige saa sandt nok, at Pontoppidan heller ikke gør det. Han mener aabenbart, at Menighedens Tro fører til en anden Opfattelse.

Kan man nu virkelig overtale sig til at tro, at Pontoppidan virkelig mener, at det ikke er denne Opfattelse af Herrens Opstandelse, som Apostelen og alle levende Vidner siger dem har delt? Her er ikke Tale om, hvad det græske Ord for Opstandelse mulig har funnet bruges om, men kun om, hvad Apostelen og efter dem Menigheden i det hele har fortaet ved Jesu Kristi Opstandelse. Mente Peter og Johannes ikke, at Graven var tom, at det deri nedlagte Legeme ikke var der, da de Raaffemorgen var inde i Graven og undersøgte den? (Joh. 20, 6-8). Jeg nærede jo nogen Tvivl om, at Pontoppidan ikke holdede paa Johannes' Evangelium; thi det hører jo ogsaa med til det moderne at tvivle om dette Evangelium, mere end om de tre andre. Men af Pontoppidans Afhandling Side 61 ser man, at han stoler paa Joh 18. Og hvad har Disciplene saa ment med at fortælle, at Herren viste dem sine Haender og sin Side (Joh. 20, 26-27), naar det ikke var Haenderne med Nagelarbejdet eller den gennemstungne Side? Svad mente de med at berette, at de aad og drak med ham efter hans Opstandelse (Ap. G. 10, 43; Luk. 24, 41-43)? Hvis ikke dette og meget mere, der kunde nævnes, viser, at de første Disciple havde addeles den samme Fortælling af, hvad Herrens Opstandelse var som vi, der nu synes for vor kraske Forestilling om en tom Grav og Herrens forstæfede Legeme højt oplyst ved Guds højre Haand, saa

er vi i det hele ude af Stand til at have nogen Mening om de Ord's Betædning, som vi tror og befender.

Nu mener jo rigtignok Pontoppidan, at Kristne er ikke pligtige til at befende deres Tro for enhver, der træder det af dem. Han siger, at vi bør holde paa vor Værdighed og Selvagtelse, saa vi ikke svarer paa nergaaende Spørgsmaal om vor Tro. Han anfører Herren selv som det store Eksempel paa saaledes at holde sin Værdighed og anfører, derfor Joh. 18, 19 ff. Det er jo nu rigtigt nok, at da (formodentlig) den forrige Opperstepræs Anaa vilde forhøre Herren om hans Dilemle og Være, saa vægrede han sig, ikke ved overbøvedet at svare, men ved at indlade sig paa dette at holde Foredrag for Raadsherrerne om sin Være. Det minder om, da S. Kirkegaard under sin hidigste Strid mod Præstefabet (af S. N. Clausen) blev opfordret til at give „en Fremstilling af det ny Testaments Være“; han bad sig fri derfor, hans Tid var knav. Svad skulde det heller have ført til, om Herren i disse Rattetimer havde begyndt at fremstille sin Være? Han bad sig derfor fri.

Men et det paa ingen Maade foreholder sig saaledes, at hans Værdighed forbyder ham at svare eller lade sig forhøre autoritetsmæssigt, det ved da vistnok Pontoppidan meget godt, hvis han vil tænke sig om og vedgaa, hvad han godt ved; thi det er vel bevidnet Matth. 26, 63 ff., jfr. Joh 18, 33-38. Her svarer Herren jo paa den end „autoritetsmæssige Forhøret og Udfritten“ af Kajafas og Pilatus, og han svarer rent ud og uforbeholden, han forlægger ikke med glatte og slimede Ord at imutte fra sine Modstandere, forlægger ikke med at putte dem ved i Vinene, men afslægger frimodigt Begjæret.

Det er det pinlige, naar der ikke kan eller maa gives klar og utvetydig Besked, naar Bafunen stadig giver en uren Lyd. Vi har jo Trosfribed her i Landet; og rent menteligt taler det jo en redelig Sag: at være Unitar, Britanfer, Agnostiker, eller hvad man vil. Men hvorfor denne Simulering, at man er Kristen, naar man dog godt ved, at det er ikke saa? Vi lever ganske vist sammen i en Andretning, der kaldes Folkekirken, og det er ikke værd at skyde den over Ende, for den falder af sig selv. Men det er til stor Skade at ville opretholde Indbildningen om, at vi alle i Folkekirken har den samme Tro. Det er et Raas og et Birvar, og det er junderst at vedgaa det og stifte sig derefter. Lad enhver være sin Tro eller Vantro aabent og redeligt bekendt, og lad os ikke borgerligt eller udbortes fortrædige hinanden; men lad os ikke bilde os ind, at der er aandeligt Fællesskab eller virkelig firkeltigt Samfund mellem os. I Hovedstaden og Købstæderne er vel allerede Hiertallet bevidte eller letfindige Britanfer; paa Landet er vel Hiertallet Unitarer. Det er et Mindretal overalt, der er bevidte Kristne. Af Præsterne er jo allerede en Del subjektivt Agnostiker, og faar de Lov til, hvad de vel faar, at døbe og lære, som de mener at kunne forvare efter deres Samvittighed, saa vil Forvirringen blive aabenbar for alle. Men vi er jo i Virkeligheden midt i dette Birvar. At det vil medføre nogle Vanfælgeligheder og ubehagelige Følger, naar det ret bliver aabenbart, kan ikke undgaaes, men det kommer vi vel over, som man kom over det i Oldkirken. Og et Gode er det altid, at man faar at vide, hvad der er, hvad, eller at Bafunen giver en ren Lyd.

Som det er, bliver det mer og mer utaalstigt, og det er viselig ikke fornøjeligt at paapege det. Men saa længe jeg med mine gamle Fingre kan føre en Ven, tør og vil jeg ikke tie til, at den Tro, jeg er døbt paa og som vore Fædre har bekendt i tusind Mar, forbrænges og ubhules. Og naar Herrens Indgang gennem den hellige Undfangelse af Jomfruen og hans Udgang gennem den mægtige Sejr over Døden i Opstandelsen, naar denne hans Indgang og Udgang tages bort, saa synes jeg, der bliver ingenting tilbage, som man kan tro paa eller finde Trøst i.

Fra Bisshop Peder Madsens første Skoletid.

(„Sors Amtstidende“).

Peder Madsen havde store Vanfælgeligheder at overvinde, før han fik Lov at „komme til Vogen“. Vel var Faderen ganske velhavende. Men i 50'erne og endnu langt senere saa danske Vænder i Almindelighed kun med Ristro og Uvillie paa, at deres Børn søgte bort fra Slægtstraditionen, højt maatte de blive Skolelærere, at „studere“ kunde der i Almindelighed ikke blive Tale om. Hvor laadant alligevel blev Tilfældet, skuldes det næsten altid kraftig Raadvirning fra Folk uden for Vondestanden. Ravnlig har mange Landsbyskoler haft Held til at føre et begavet Landbysbarn ind paa Vej, hvor dets Evner funde saa Rækt og Udylling. Saaledes ogsaa her. Og herom har vedkommende Præst Søn fortalt os følgende:

Faderen vilde ikke give efter. Saa sagde Præsten en Dag til ham: „Men naar jeg nu tilføder Dem at tage Peder i Sulstet og læse med ham sammen med mine egne to Dreng, hvad siger De saa?“

„Ja, hvad siger jeg? Jeg siger, at det kan Præsten jo ikke gøre for ingen Ting. Men kan De gøre det for 1 Mar (35 Ere) om Dagen, saa lad os prøve det“. Det var ikke Præsten om Venge at gøre, og Peder kom saa der i Sulstet, det maa have været 1855-56, og var der i hemed tre Mar. Saa skulde han ind i Viborg Latinskole. Men ved Afkæden lagde hans første Lærer til ham: „Bliver du ved, som du har begyndt, min Dreng, saa vil du engang blive en af Landets store Mænd“.

Nu skulde han udværes til Kostskole. Og saa her kneb det. Faderen havde et stort „Tomkat“-Ur, som han vilde give Peder, thi et Ur maatte han jo have for at passe Skoletiden.

„Det Ur kan han ikke bruge“, sagde Præsten.

„Da gaar det ellers godt nok“.

„Ja, men de andre Dreng vil le af Peder's Ur, og det er aldrig værd“.

Faderen lagde ingenting. Men næste Dag kom han med et nyt Sølvur til 10 Rigsdaler (20 Kroner), lagde ellers ikke noget, men fik det hen for Præsten: „Er det saa godt nok?“

Jo, det var det da, og derved blev det.

I Viborg boede Peder Madsen hos en Stomager. Det var i et lille Summer ved Siden af Værkstedet, men han vænnede sig snart til at overhøre Støjen derindefra.

Det er i en saadan Skole, at de betydeligste Mænd som oftest faar dannet deres Karakter, saa man skal slet ikke befalle dem.

Den, der skriver dette, har en gang set Grundtvigs Kapellanværelse i Ubbj Præstegaard. Der findes næppe saa fattigt et Karlekammer i vore Dage.

Men der er Grund til at mindes den Landsbypræst, som her førte Vondens Søn paa Vej.

Hans Navn er Nis Hanssen, og han var selv en Gaardmands søn (fra Sønderjylland). Men han var 26 Mar, før han kom saa vidt, at han blev Student, og 33 Mar, inden han blev teologisk Kandidat. Efter saa en kort Tid at have været Lærer ved en Latinskole gif han over i Landbruget igen, idet han sammen med Laurids Skau købte Hovedgaardens Gastrup i Vejle Amt, hvor han holdt Landbrugsskole til Krigen kom i 18. Saa blev han til 1853 Redaktør af „Hjns Avis“ (Hjns Avis) i Odense, først da fik han Præstefald i Høstebroegnen. Han døde 1866 som Præst i Søstrup i Sundhed.

Han tog levende Del i Kampen for Modersmaalets Ret i Sønderjylland, ikke blot i den Avis, han redigerede, og som læstes meget i Sønderjylland, men ogsaa i sit Hjemlands Avis, navnlig i Dannevirke. Under Krigen sad han i nogen Tid fængslet.

Det siger da nær, at den Kærlighed, som nu afsøbe Bisshop Madsen nærede for Sønderjyllands Sag, er begyndt under Skolegangen i Nørrefelding.

Just WHY

Old Dutch Cleanser
is a Pure, Hygienic Cleanser for Cutlery & all Food Utensils

Because the Cleanser is entirely free from Acid, Caustic and Alkali. It is mechanical in its action—avoid dangerous chemical cleansers.

Many other uses and Full Directions on Large Sifter-can 10¢

OVER 65 YEARS' EXPERIENCE

PATENTS

TRADE MARKS DESIGNS COPYRIGHTS & C.

Anyone sending a sketch and description may quickly ascertain our opinion free whether an invention is probably patentable. Communications should be addressed to HANDESKOP on Patent sent free. Largest agency for securing patents. Patents taken out through MUNN & CO. receive special notice without charge, in the Scientific American.

A handsome, illustrated weekly. Largest circulation of any scientific journal. Terms, \$3 a year; four months, \$1. Sold by all newsdealers.

MUNN & Co. 361 Broadway, New York

Branch office, 65 F St., Washington, D. C.

Coulter, Ja.

Den 17. August blev Hans Christian fra Bruis, Colorado, og Christine Waldemar ægteviet i vor Kirke; efter Brøluppet rejste de en Tur til Albert Lea, Minn., hvor S. Christianens Barndoms hjem er i Nærheden. De agter i en nær Fremtid at rejse til Bruis, hvor de vil have deres fremtidige hjem.

Zeppe Christianen og Søster fra Albert Lea, Minn., var her til deres Broders Brølup.

Camilla Peteren og Anna Olsen fra Cedar Falls, Ia., var her til samme Brølup.

Onsdag den 30. August blev Fred Peteren ægteviet til Hilda E. Aadrs fra Subard; de blev ægteviet i Nærheden af Buckeye, Ia. De agter i en nær Fremtid at rejse til Washington, hvor Fred Peteren har købt sig et hjem.

Videre: det er bestemt, at Axel Peteren og Lena Jesperen vil holde Brølup i Coulter Kirke den 6. September, som jo, naar dette læses, er passeret. Hjertelig lykønsning til alle de nygifte!

Ungdomsforeningen har i forrige Uge afholdt „Ballet sociale“ i Skolehuset, og Mødet var vel besøgt. Meddelelsen var ikke til Stede og har kun hørt lidt derom, saa han kan ikke fortælle videre derom, men saa meget ved han, at det var en vellykket Aftæ, og der indkom tæt til 60 Dollars, som skal gaa til at sætte Skolen i Stand indendag.

Søndag den 3. September havde vi Konfirmation; 8 unge Bøger afsagde den gode Bekendelse for mange Vidner. Efter en af de skønne, høstidlige Stunder i Herrens Hus.

Auktionens Tid begynder nu. Johan Waldemar har bestemt at afholde Auktion den 19. September; han har solgt sin Farm og agter nu i Efteraaret at rejse med Familie til Californien.

Rort.